

JAUME FÀBREGA

Cosmopolites i internacionalistes

En un dels darrers números de la revista del PSC hi ha una reveladora entrevista a Mariscal, que malgrat que parla la nostra llengua, és feta en espanyol, potser perquè a Maragall li escau més que li cantin les glòries (com, de manera força impúdica fa l'entrevistat).

Naturalment, Mariscal, com tants dels seus amics de la *pijería* barcelonina –socialista o peperera, que per al cas és el mateix–, es proclamen “internacionalistes” i “cosmopolites”, i troben localista, antiquat i fins “talibà” la defensa del català. Això és el que m'etzibava un conegut dissenyador català que treballa al despatx d'un famós arquitecte. Ell,

que és un exquisit cosmopolita, troba passat de moda això de defensar la nostra identitat, i té un projecte “genial” per al Fòrum de les Cultures, en què, visualment, en desapareixen les banderes. Això ja m'estaria bé, és clar, si significués, com a mínim, la desaparició de dues de ben concretes, l'espanyola i la francesa, que, justament s'interposen, amb la violència de les armes i de l'estat –i de la grandària–, de la República i de la Monarquia, amb la meva, esquifida i sense canons. En temo, però, que aquests cosmopolites no fan pas, precisament, cap pas per a l'extinció de França o Espanya i les seves banderes. Ah!, per cert: aquest amic tan cosmopolita, parlava en espanyol a dues *garotas* brasileres (per què no en català, ja que treballen aquí, o en anglès, llengua si més no més neutra?), mentre que un servidor, qualificat de “talibà de la llengua”, els parlava en portuguès. Ja ho sospitàvem, però els autoqualificats de cosmopolites i de no nacionalistes són, justament, els més perillosos nacionalistes, ja que, per acció o omissió, com ens diria Josep M. Terricabras (“el nacionalisme espanyol és autoritari i exclouent”), defensen el nacionalisme dominant, aquell al qual “no li cal dir el seu nom”, ja que el seu domini conscient i inconscient és total. Malament quan Félix de Azúa, Vidal Quadras, Aznar, Boadella, Pepe Ribas o Rosa Regàs, i el mestre de tots, Fernando Sabater –amb algun dels seus cagallons catalans– es confessen “no nacionalistes”: ja sabem de quina mena de nacionalisme coixegen. O quina mena de nacionalisme encobreixen.

De fet, això és més vell que l'anar a peu. Joan Fuster ja ens avisava: el més semblant a un espanyol de dreta és un espanyol d'esquerra. El més semblant a Aznar –o a Franco–, quan es tracta del tema dels drets nacionals, és Rodríguez Ibarra, és clar, però també Zapatero i els seus amics de viatge catalans, valencians i balears: Joan Francesc Mira ens recorda que “Joan Ignasi Pla no perd ocasió de declarar que no creu ni en la unitat de la llengua”. A la revista del PSOE *El Obrero Balear* (24.7.31) es reproduïa aquestes perles –entre moltes d'altres–,

“El més semblant a Aznar, quan es tracta del tema dels drets nacionals, és Rodríguez Ibarra, és clar, però també Zapatero i els seus amics de viatge catalans, valencians i balears”

que em resisteixo a no transcriure: “*Las regiones españolas, en su mísero vuelo sentimental, solo han alcanzado a asimilarse al feroz egotismo del dicho de Monroe y quieren aislarse de las directrices internacionalistas del día y encerrarse en la concha de idiomas inservibles para el uso de altos y nobles ideales. Como socialistas, representantes de una nueva civilización, somos internacionalistas y universales. Es hora de extinguir castas, fronteras y nacionalismos*”. Els “cosmopolites” actuals, és clar, estic segur que s'hi trobaran ben reconeguts. I, a la mateixa revista socialista, se'ns deixa clar què vol dir

l'internacionalisme: un obrer menorquí, en una assemblea, diu que parla en castellà perquè és la llengua dels treballadors. La mateixa frase es podia sentir, pronunciada per algun comunista, en els temps de la lluita antifranquista. Si continuem el viatge a les hemeroteques, veurem que socialistes i “peperos” –o sigui, els militants de la santa aliança espanyola, el partit PEPOE–, en plena democràcia diuen coses semblants. L'únic que canvien són les formes, una mica més sofisticades. Com que ara faria riure dir de la llengua de la policia que és la llengua de la “classe obrera”, fan passos més subtils i “moderns”, com és ara la candidata del PSOE a l'alcaldia de Madrid, que ha afirmat que Barcelona és menys competitiva per culpa de la llengua catalana. Per això, ja podria anar en coalició amb el PP: Álvarez del Manzano havia dit exactament el mateix. Pasqual Maragall –a qui Josep Morgades anomena “Don Pascualo”– ja pot anar amb un flabiol sonant: entre els propis corelegioanaris té una dubtosa credibilitat, quan parla d'un “federalisme asimètric” (tant de bo Déu l'escoltés!) o un respecte a la multiculturalitat que el PSOE, en tots els seus anys de govern (a Espanya i al País Valencià), no va respectar. De fet, heus aquí el que diuen els prohoms socialistes espanyols, de Bono a Benegas, de Chaves als restants caps pensants –segons Benegas no hi pot haver ni tan sols socialismes nacionalitaris perquè “hi ha una sola classe obrera–. No us recorda això el “*Discurso fundacional de la Falange*”, on es diu (amb un llenguatge fins i tot més “progre”) que “*todos los pueblos de España se sientan armonizados en una irrevocable unidad de destino*”. Socialistes confessos, marxistes peneditis i catalanistes fugaços, com el flamant membre de la FAES –el laboratori d'idees del PP–, Josep Piqué, no cal que s'esforcin: que rellegeixen els textos clàssics del nacionalisme espanyol, que hi trobaran tota la formulació teòrica del “no nacionalisme” o del perillós nacionalisme dels altres perfectament definida.

Jaume Fàbrega és gastrònom